

Arrest

nr. 250 140 van 26 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 september 2019 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.09.2019 werd ingediend door :
(...)*

*Wettelijke vertegenwoordigers van:
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 15.05.2011 een eerste maal naar België kwam. Hij diende een asielaanvraag in evenals een aanvraag 9ter en een aanvraag 9bis. Deze werden allen negatief afgesloten. Betrokkene keerde terug naar Armenië waar hij op 04.09.2015 in het huwelijk trad met mevrouw. Op 11.10.2015 kwamen betrokkenen aan in de Schengenzone in het bezit van een geldig Litouws visum. Zij reisden door naar België waar zij op 31.12.2015 aankwamen. Betrokkenen dienden vier aanvragen gezinshereniging in op basis van hun Nederlandse schoonzus, mevrouw O.N. (...) (R.R. (...)), met name op 31.12.2015, op 18.07.2016, op 23.02.2017 en op 10.11.2017. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, met name op 27.06.2016, op 16.01.2017, op 09.08.2017 en op 03.05.2018 en gingen telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hun laatste bevel betekenden ze op 24.05.2018, sindsdien verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen waren dus gedurende een periode van ongeveer twee jaar met onderbrekingen in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van hun aanvragen gezinshereniging. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag gezinshereniging, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000), evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Bovendien ging elke weigeringsbeslissing van de dienst gezinshereniging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen kozen er echter telkens voor om dit bevel om het grondgebied te verlaten niet op te volgen en hun precair verblijf hier verder te zetten. Betrokkenen dienden tenslotte nog een aanvraag 9bis in op 08.07.2018 die negatief werd afgesloten op 21.01.2019.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België zijn geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en dat een terugkeer een verlies van een schooljaar zou betekenen. Echter, ter staving hiervan leggen betrokkene één inschrijvingsbewijs voor waaruit blijkt dat hun dochter A. (...) vanaf 02.03.2020 op school verwacht wordt. Verder worden geen stukken voorgelegd met betrekking tot haar scholing of de scholing van haar oudere broer. We stellen dus vast dat slechts één kind is ingeschreven in het kleuteronderwijs en dit pas sinds 02.03.2020. Verder merken op we de kinderen de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben en dat er dus geen sprake is van enige schending van het recht op onderwijs noch van een verlies van een schooljaar. Hun oudste kind is momenteel vier jaar en ze leggen geen bewijzen voor dat hij al naar de kleuterschool gaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen Armeens zouden praten, dat zij hier verankerd zouden zijn door hun scholing en zich thuis zouden voelen in Vlaanderen. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou nefaste effecten sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal-en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat enkel mijnheer één bewijs voorlegt van lessen Nederlands en dit enkel voor het allerlaagste niveau (breakthrough 1). Mevrouw legt geen enkel bewijs voor dat zij Nederlandse lessen volgde. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. Dit wordt bevestigd door hun verklaringen afgelegd op 21.02.2019 aan een medewerker van onze dienst SEFOR waarin zij verklaarden dat er thuis Armeens gesproken wordt. Betrokkenen hadden bovendien nood aan een tolk om dit gesprek te voeren. Verder merken we op dat hun kinderen nog niet of bijna niet naar school gegaan zijn (enkel voor A. (...) wordt een bewijs van scholing voorgelegd en dit pas sinds 02.03.2020). We mogen dus aannemen dat de moedertaal van hun kinderen het Armeens is, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands leren. De bewering dat de kinderen bijna geen Armeens zouden praten, is dan ook niet geloofwaardig. Wat betreft de bewering dat een terugkeer een nefaste invloed zou hebben op hun sociale en psychologische ontwikkeling, dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Gezien de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen, gezien het feit dat de ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn op deze jonge leeftijd, gezien het feit dat enkel hun dochter al naar de kleuterschool is gegaan en dit slechts voor een zeer korte periode en dat er geen enkel bewijs wordt voorgelegd van activiteiten buiten de gezinscel, mag aangenomen worden dat de kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken aan de taal en (latere) scholing in het land van herkomst zonder enige nadelige gevolgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij tot een zeer kwetsbare groep zouden behoren met bijhorende vaststaande verstoting en discriminatie in Armenië waardoor een terugkeer naar Armenië onmogelijk zou zijn. Ze verwijzen naar de toestand waarin zij zich bevonden voor hun komst naar België. Echter, we merken we op dat betrokkenen dit niet aannemelijk maken. Betrokkenen laten na te specificeren tot welke kwetsbare groep zij zouden behoren of in welke situatie zij zich dan wel bevonden zouden hebben. Evenmin wordt er enig bewijs van verstoting of discriminatie voorlegd, laat staan dat deze vaststaand zouden zijn zoals hun raadsman beweert. Betrokkenen leggen geen enkel bewijs voor van hun beweringen, het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Een loutere bewering is ruim onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat mijnheer na zijn asielaanvraag in 2011 terugkeerde naar Armenië om er te huwen. Betrokkenen kwamen terug naar België met een geldig visum, wat een zekere stabiliteit in Armenië veronderstelt daar de aflevering van dergelijke visa aan voorwaarden verbonden is. Bij hun terugkeer dienden ze bovendien geen asielaanvraag in. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hier jarenlang hun leven hebben opgebouwd en structuur gegeven. Zij zouden hier een gezin gesticht hebben en hun leven vorm gegeven hebben. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een

eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen familieleden hebben op het Belgische grondgebied, echter is er geen sprake van samenwonen en dus van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. Meer nog in huidige aanvraag 9bis vermelden betrokkenen hun familieleden niet en worden er geen stukken voorgelegd die op hen betrekking hebben. Bovendien beschikken betrokkenen nog over een zeer ruim familiaal netwerk in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden één getuigenverklaring voorleggen van de voormalige werkgever van mijnheer. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen toekomst zouden hebben in Armenië en dat er geen systeem voorhanden zou zijn om hen op te vangen na hun jarenlange afwezigheid en dat zij totaal geen sociale bindingen meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 29 jaar voor mevrouw en 30 jaar voor mijnheer in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van betrokkenen dat zij nog verschillende naaste familieleden hebben in Armenië, waaronder hun beider ouders en negen broers/zussen van mijnheer waarmee zij goede contacten onderhouden (zoals blijkt uit het SEFOR terugkeergesprek dd. 21.02.2019). Betrokkenen maken het dan ook niet aannemelijk dat er geen opvang voor hen zou zijn. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen opvang hebben en geen toekomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen officiële inschrijving meer zouden hebben in het land van herkomst, dat zij geen subjectieve rechten meer hebben aldaar en dat zij er geen feitelijke woon- en of verblijfplaats meer zouden hebben. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat zij op 04.09.2015 huwden te Armenië. Dit veronderstelt dat zij op dat ogenblik wel nog een officiële inschrijving hadden. Verder stellen we vast dat betrokkenen naar Europa kwamen met een geldig visum, wat een zekere stabiliteit in het land van herkomst veronderstelt omdat de aflevering van dergelijke visa aan strenge voorwaarden verbonden is. Verder stellen we vast dat beiden in het bezit zijn van een geldig Armeens paspoort én dat zij beiden nog verschillende naaste familieleden hebben in Armenië. Betrokkenen tonen evenmin aan dat zij geen bezittingen zouden hebben in het land van herkomst. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij zich niet opnieuw zouden kunnen inschrijven in het land van herkomst en dat zij niet terecht kunnen bij één van hun vele familieleden aldaar. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Betrokkenen halen verder aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wensen te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze Commissie maakte deel uit van het engagement dat de regering was aangegaan in het kader van de vernietigde instructies, waardoor betrokkenen zich hierop niet meer nuttig kunnen beroepen. We wijzen er op dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft artikel 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157FRVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Wat betreft de verwijzing naar de verklaringen van de voormalige staatssecretaris voor asiel en migratie, dhr. Theo Francken, merken we op dat verzoekende partijen aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken geen rechtmatige verwachting konden ontleenen dat zij geen buitengewone omstandigheden zouden moeten aantonen of dat in hun specifieke situatie buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Zij kunnen niet dienstig iets anders voorhouden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Verzoekers halen aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien hun integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkenen. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekers verkeren analoog zijn met degene waaraan zij refereren. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsmachtiging voor betrokkenen met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat betrokkenen reeds eerder een visum verkregen via de diplomatieke vertegenwoordiging van Litouwen te Sint-Petersburg. Betrokkenen blijken aldus perfect in staat te zijn om een visum aan te vragen en te verkrijgen via de diplomatieke vertegenwoordiging in Rusland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat een eerdere aanvraag 9bis nooit betekend werd aan mijnheer. Hierdoor zou het voor hem werkelijk onmogelijk en onverantwoord zijn om terug te keren naar Armenië. Dit onzorgvuldig handelen van de Dienst Vreemdelingenzaken dient volgens betrokkenen gecatalogiseerd te worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene haalt aan dat hij zich diverse keren naar de bevoegde dienst van zijn gemeente gewend zou hebben maar dat hij telkens de laan uitgestuurd zou zijn. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de beslissing 9bis dd. 23.06.2015 niet betekend werd aan betrokkene. Deze betekening kon echter niet gebeuren omdat betrokkene vrijwillig en zonder onze diensten daarvan op de hoogte te brengen, was teruggekeerd naar Armenië. Betrokkene heeft dus zelf een manifest gebrek aan belang getoond voor zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging. Betrokkene toont niet aan waarom hij toen wel kon terugkeren naar Armenië toen zijn aanvraag 9bis nog hangende was en nu niet. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel bewijs voorlegt dat hij pogingen gedaan zou hebben om deze beslissing te bekomen. Dit is nochtans niet moeilijk, het stond betrokkene en zijn raadsman steeds vrij om inzage in zijn dossier te vragen.

Betrokkenen verwijzen naar een arrest dd. 09.07.2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om aan te tonen dat er rekening gehouden dient te worden met hun lange verblijfsduur en hun integratie als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Volledigheidshalve merken we nog op dat betrokkenen pas sinds eind 2015 in België verblijven, dat mijnheer zeer weinig bewijzen van integratie voorlegt en mevrouw geen bewijzen voorlegt bij huidige aanvraag 9bis.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zouden zijn met het gerecht en dat zij over een blanco strafblad zouden beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij uitstekend geïntegreerd zouden zijn, dat zij vloeiend Nederlands zouden spreken, dat zij al jarenlang legaal in België zouden verblijven, dat zij hun leven hier verder zouden willen opbouwen, dat zij over een uitstekende passieve en actieve kennis van het Nederlands zouden beschikken, dat zij duurzame sociale bindingen opgebouwd zouden hebben, dat zij een uitstekend integratieparcours afgelegd zouden hebben, dat zij hemel en aarde bewogen zouden hebben om zich aan te passen aan de Belgische normen en waarden, dat zij nu uitstekend Nederlands zouden praten, dat zij sinds hun aankomst ten eerste werk gemaakt zouden

hebben van hun integratie waarbij zij zich wel degelijk geprofileerd zouden hebben en niet onopgemerkt gebleven zouden zijn, dat hun voorgelegde integratiestukken boekdelen zouden spreken, dat hun integratie zich op allerlei vlakken afgespeeld zou hebben, dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij gezien hun inspanningen op linguïstisch, economisch en sociaal gebied, niet aan getwijfeld zou kunnen worden dat zij zouden kunnen en willen voorzien in hun eigen levensonderhoud, dat zij zich steeds op intensieve wijze gemengd zouden hebben onder de Belgische bevolking, dat zij tengevolge van hun open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd zouden hebben die hen wil helpen en steunen, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zouden zijn tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoontes, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zouden hebben, dat er aan de integratie van verzoekers geenzins getwijfeld zou kunnen worden, dat onwrikbaar zou vaststaan dat verzoekers sociale banden met België hebben, dat mijnheer een zelfstandige activiteit opgestart zou hebben, dat hij zich bijgevolg economisch geïntegreerd zou hebben, dat de voorgelegde integratieverklaringen niets anders dan lofbetuigingen zouden zijn, dat mijnheer twee werkbeloften voorlegt evenals één deelcertificaat van Nederlandse taallessen, één inschrijvingsbewijs van Nederlandse taallessen en één getuigenverklaring, een verklaring van lidmaatschappij van de mutualiteit, een verklaring van het OCMW dat zij geen steun ontvangen en hun aanslagbiljet van de personenbelasting van 2016) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 7 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de eerste verzoekende partij en de minderjarige kinderen van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Mevrouw,
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door: (...)

REDEN VAN DE BESLISSING.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

1.4. Op 7 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"De heer:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het evenredigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting lichten de verzoekende partijen hun enig middel toe als volgt:

"Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekster en haar gezin.

- Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 8 EVRM bij terugkeer van verzoekster naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg (Rusland).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster en haar echtgenoot diverse procedure(s) gezinshereniging hebben ingesteld met hun Nederlandse schoonzuster. Er werden een resem stukken toegevoegd aan het AD in het kader van deze procedures gezinsherenigingen.

Zij werden bijgevolg in het bezit gesteld van een Al. Verzoekers zijn tot op heden materieel en financieel afhankelijk van hun Nederlandse schoonzuster en broer. De stelling dat zij niet aantonen nauwe banden te hebben is in strijd met de stukken, dewelke aantref baar zijn in het administratief dossier. Een strikte samen woonst is in casu geen vereiste om een gezinscel te vormen.

Aangezien verwerende partij expliciet naar het administratief dossier en de daarin gevoerde procedures verwijst, dient er te worden vastgesteld dat verwerende partij tevens geen rekening heeft gehouden met de diverse stukken dewelke werden neergelegd om de onvermogenheid van cliënten aan te tonen in het land van herkomst (attest geen roerende en onroerende goederen). Deze stukken werden al reeds aan het AD gevoegd.

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

De relatie tussen verzoekers met hun Nederlandse familieleden valt dus onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

"Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tót een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinssleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samen-woonst. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk

gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda- Muzinga/Frankrijk, § 68). "

Verzoekers zijn materieel en financieel afhankelijk van hun Nederlandse familieleden. Dit gegeven werd niet afdoende onderzocht, temeer daar verzoekers al reeds enkele jaren door hun gedoogd verblijf geen enkele bron van inkomsten hebben en het evident is dat zij instaan voor hun zorg en bijstand.

- Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken en werd in het verzoekschrift ab initio aangehaald:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland

Verwerende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Verwerende partij verwijst naar het gegeven dat verzoekers al reeds in '2015 een toeristenvisum hebben kunnen bekomen via de Litouwse Ambassade en dat niets hen in de weg staat om nogmaals zich naar Rusland te begeven om aldaar onderhavige aanvraag in te stellen.

Verzoekers hebben een toeristenvisum kunnen bekomen in Armenië en niet te Sint-Petersburg (Rusland), zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing. Er is immers een Litouwse Ambassade gevestigd te Jerevan (Armenië). Het lijkt bijzonder illogisch dat verzoekers zich naar de Litouwse Ambassade te Rusland zouden hebben begeven om aldaar een toeristenvisum te bemachtigen als Armeense onderdanen.

Bovendien werd deze toeristen visum bekomen in '2015 en waren verzoekers pas getrouwd en hadden zij nog geen kinderen. Zij dienen thans met hun inmiddels vier minderjarige kinderen eerst naar Armenië te reizen om via daar naar Rusland te verkasten om deze aanvraag 9bis in te stellen. Er weze tevens opgemerkt dat de aanvraag en toekenning van een toeristenvisum niet op gelijke voet kan worden geschakeld als een aanvraag procedure ex art. 9bis vrw.. Beide procedures zijn aan andere wettelijke voorwaarden verbonden en de behandelingstermijnen zijn anders.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk. Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en te motiveren.

- De RvV stelde al reeds dat buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis vrw. omstandigheden zijn die het voor de vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te kunnen doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook andere omstandigheden kunnen van die aard zijn, zonder dat zij een gevaar voor het leven betekenen.

Dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno- Karabakh en de omliggende districten. Gezien de recente ontwikkelingen worden alle niet- essentiële reizen naar Arménië sterk afgeraden. Voor Belgen in Armenië: het wordt ten stelligste afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië. Het wordt sterk aangeraden de nabijheid van militaire installaties te mijden.

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en diende na te gaan of verzoekers en hun kinderen eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag ex art. 9bis in te stellen. Niettegenstaande dat verzoekers deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift ab initio, waren deze

vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande en aldus publiekelijk gekend.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

- Bovendien werd er al reeds gesteld dat het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) het onwettig verblijf gedooft, zulks uitzonderlijk een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatie-aanvraag.

Verzoekers verblijven inmiddels al langer dan 5 jaar gedooft in het Rijk. In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en naar de gevoerde procedures gezinshereniging.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

- Verzoekers hebben tevens in het verzoekschrift ab initio aangehaald dat de kinderen alhier geboren zijn en alhier naar de kleuterklas lopen.

De kinderen zijn immers niet in staat het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest gekend onder nr. 181193 van 24 januari 2017 in de zaak RvV X / II:

"Kinderen die al heel hun leven in België schoollopen en daardoor het Russisch schrift niet kennen, hebben een reden om een humanitaire verblijfsaanvraag (artikel 9bis Verblijfwet) in België in te dienen in plaats van met hun ouders te moeten terugkeren naar hun herkomstland, Rusland, om daar een verblijfsaanvraag in te dienen. De kinderen zijn immers niet in staat het Russisch onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land. Dat beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in arrest nr. 181.193 van 24 januari 2017. Volgens de RvV draagt de overheid mede een verantwoordelijkheid voor de integratie en het onderwijs van de kinderen nu de asielprocedure meer dan 6 jaar heeft geduurd en ook de 9bis-procedure meer dan 6 jaar heeft geduurd. De RvV beslist ook dat Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 EVRM onvoldoende heeft onderzocht, nu de kinderen een Belgische halfzus hebben."

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt. Verzoekers hun minderjarige kinderen lopen alhier tevens voltijds naar het kleuterschool. Het loutere feit dat zij thuis nog Armeens spreken en nog vrij jong zijn doet hieraan geen afbreuk.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van de minderjarige kinderen.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis ww. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd. ”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van deze beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en naar het feit dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de verblijfsaanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij heeft tevens toegelicht waarom zij meent dat uit de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid.

In de tweede en derde bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de eerste verzoekende partij respectievelijk de tweede verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Er wordt vervolgens verduidelijkt dat de eerste respectievelijk de tweede verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum.

De verzoekende partijen tonen niet aan op welk punt de voormelde motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren, en in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partijen eveneens de schending aanvoeren.

2.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvrager zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren welke concrete beletsels er, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.6. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, dit betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.7. In hun verzoekschrift stellen de verzoekende partijen vooreerst dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met hun concrete situatie en onvoldoende heeft gemotiveerd inzake een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM bij een terugkeer naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg, Rusland, dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat zij immers diverse procedures gezinshereniging hebben ingesteld met hun Nederlandse schoonzus, dat er een resem stukken werden toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van deze procedures gezinshereniging, dat zij bijgevolg in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, dat zij tot op heden materieel en financieel afhankelijk zijn van hun Nederlandse schoonzuster en broer, dat de stelling dat zij niet aantonen nauwe banden te hebben in strijd is met de stukken, dewelke aantrefbaar zijn in het administratief dossier, dat een strikte samenwoning *in casu* geen vereiste is om een gezinsscel te vormen, dat aangezien de verwerende partij expliciet naar het administratief dossier en de daarin gevoerde procedures verwijst, er dient te worden vastgesteld dat zij tevens geen rekening heeft gehouden met de diverse stukken dewelke werden neergelegd om hun onvermogen aan te tonen in het land van herkomst (attesten geen roerende en onroerende goederen), dat deze stukken al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd, dat om van een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken er sprake moet zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, dat de relatie met hun Nederlandse familieleden dus onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dat zij materieel en financieel afhankelijk zijn van hun Nederlandse familieleden, dat dit

gegeven niet afdoende werd onderzocht, temeer daar zij al reeds enkele jaren door hun gedoogd verblijf geen enkele bron van inkomsten hebben en het evident is dat zij instaan voor hun zorg en bijstand.

2.8. Uit de aanvraag, die zich in het administratief bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen onder “II. Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden (buitengewone omstandigheden te vermelden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen” weliswaar wijzen op hun integratie en hun privéleven in België doch geenszins melding maken van een gezinsleven met hun Nederlandse schoonzus en broer als zijnde een omstandigheid, in het licht van artikel 8 van het EVRM, die hen verhindert om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om op duidelijke wijze uiteen te zetten waarin de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen hun aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid onvoldoende over het vermeende familie- en gezinsleven met de Nederlandse schoonzus en broer te hebben gemotiveerd, nu geenszins door de verzoekende partijen werd aangevoerd dat voornoemd gezinsleven een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het feit dat het gezinsleven mogelijk zou blijken uit andere stukken in het administratief dossier, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

2.9. Ten overvloede stelt de Raad vast dat de verwerende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM over het gezinsleven van de verzoekende partijen heeft gemotiveerd, met name als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich op het feit dat het centrum van hun belangen in België ligt omdat zij hier jarenlang hun leven hebben opgebouwd en structuur gegeven. Zij zouden hier een gezin gesticht hebben en hun leven vorm gegeven hebben. Zij zouden hier een bepaald sociaal en economisch welzijn in de zin van artikel 8 EVRM hebben opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen familieleden hebben op het Belgische grondgebied, echter is er geen sprake van samenwonen en dus van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond ten aanzien van deze familieleden. Meer nog in huidige aanvraag 9bis vermelden betrokkenen hun familieleden niet en worden er geen stukken voorgelegd die op hen betrekking hebben. Bovendien beschikken betrokkenen nog over een zeer ruim familiaal netwerk in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden één getuigenverklaring voorleggen van de voormalige werkgever van mijnheer. Betrokkenen tonen aldus niet aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst

er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Betreffende de procedures gezinshereniging wordt gemotiveerd wat volgt:

“Uit het administratief van betrokkenen blijkt (...) Betrokkenen dienden vier aanvragen gezinshereniging in op basis van hun Nederlandse schoonzus, mevrouw O.N. (...) (R.R. (...)), met name op 31.12.2015, op 1807.2016, op 23.02.2017 en op 10.11.2017. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, met name op 27.06.2016, op 16.01.2017, op 09.08.2017 en op 03.05.2018 en gingen telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hun laatste bevel betekenden ze op 24.05.2018, sindsdien verblijven betrokkenen illegaal in België. (...)”

Uit voormelde motieven blijkt wel degelijk, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met en gemotiveerd over hun concrete situatie en een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM bij een terugkeer naar Armenië en vandaar naar Rusland evenals dat zij rekening heeft gehouden, hoewel dit niet expliciet werd aangebracht als buitengewone omstandigheid, met het voorgehouden gezinsleven met de Nederlandse schoonzus en haar gezin en de procedures gezinshereniging. Met hun betoog maken de verzoekende partijen geenszins aannemelijk dat deze motieven niet afdoende zijn.

Concreet stelt de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, met betrekking tot het voorgehouden gezinsleven met de Nederlandse schoonzus en haar gezin, dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts worden gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, worden aangetoond, dat ze vaststelt dat de verzoekende partijen familieleden op het Belgische grondgebied hebben, dat er echter geen sprake is van samenwoning en dus van een gezinscel, dat er evenmin bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond ten aanzien van deze familieleden, meer nog, dat de verzoekende partijen in huidige aanvraag 9bis hun familieleden niet vermelden en er geen stukken worden voorgelegd die op hen betrekking hebben.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt aldus duidelijk dat, hoewel dit niet expliciet werd aangebracht als buitengewone omstandigheid, het voorgehouden gezinsleven met de Nederlandse schoonzus en haar gezin in rekening werd gebracht. In dit kader werd erop gewezen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de familieleden niet werd aangetoond. In de bestreden beslissing wordt ook gemotiveerd dat alle aanvragen gezinshereniging met de Nederlandse schoonzus negatief werden afgesloten. Door enkel te wijzen op het feit dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij diverse procedures gezinshereniging hebben ingesteld met hun Nederlandse schoonzus, dat er een resem stukken werden toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van deze procedures gezinshereniging, dat zij bijgevolg in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie, dat zij tot op heden materieel en financieel afhankelijk zijn van hun Nederlandse schoonzuster en broer, dat de stelling dat zij niet aantonen nauwe banden te hebben in strijd is met de stukken, dewelke aantrefbaar zijn in het administratief dossier, dat een strikte samenwoning *in casu* geen vereiste is om een gezinscel te vormen, dat aangezien de verwerende partij expliciet naar het administratief dossier en de daarin gevoerde procedures verwijst, er dient te worden vastgesteld dat zij tevens geen rekening heeft gehouden met de diverse stukken dewelke werden neergelegd om hun onvermogen aan te tonen in het land van herkomst (attesten geen roerende en onroerende goederen), dat deze stukken al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd, dat om van een schending van artikel 8 van het EVRM te kunnen spreken er sprake moet zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie, dat de relatie met hun Nederlandse familieleden dus onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt, dat zij materieel en financieel afhankelijk zijn van hun Nederlandse familieleden, dat dit gegeven niet afdoende werd onderzocht, temeer daar zij al reeds enkele jaren door hun gedoogd verblijf geen enkele bron van inkomsten hebben en het evident is dat zij instaan voor hun zorg en bijstand, tonen zij geenszins aan dat ten onrechte werd gewezen op het negatief afsluiten van de aanvragen gezinshereniging met de Nederlandse schoonzus en dat bijgevolg foutief wordt vastgesteld dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de familieleden niet werd

aangetoond. Door het wijzen op de procedures gezinshereniging blijkt wel degelijk dat de verwerende partij oog heeft gehad voor deze procedures en de in deze procedures voorgelegde stukken, doch oordeelde dat deze procedures allen negatief werden afgesloten en het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de familieleden niet werd aangetoond. Uit het loutere feit dat zij naar aanleiding van de aanvragen in het bezit werden gesteld van een attest van immatriculatie blijkt geenszins dat aangetoond is dat zij tot op heden materieel en financieel afhankelijk zijn van hun Nederlandse schoonzuster en broer. Door enkel opnieuw te wijzen op de stukken die voorlagen in het kader van de procedures gezinshereniging, waar in de negatieve beslissingen hieromtrent blijkens het administratief dossier werd vastgesteld dat zij niet aantonen ten laste te zijn van de Nederlandse schoonzus, tonen zij geenszins aan dat de verwerende partij in het kader van de beoordeling in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, hierover anders zou dienen te oordelen, noch dat de stelling dat zij niet aantonen nauwe banden te hebben in strijd is met de stukken, dewelke aantrefbaar zijn in het administratief dossier. In zoverre de verzoekende partijen er wensen op te wijzen dat een strikte samenwoning niet vereist is om een gezin te vormen, kunnen zij gevolgd worden, doch gaan zij er met dit betoog aan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing niet enkel wordt gewezen op het niet aanwezig zijn van een samenwoning, doch ook op het niet aantonen van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de familieleden. Gelet op het verwijzen naar de procedures gezinshereniging, waar aldus in de negatieve beslissingen hieromtrent blijkens het administratief dossier werd vastgesteld dat zij niet aantonen ten laste te zijn van de Nederlandse schoonzus, heeft de verwerende partij aldus wel degelijk rekening gehouden met de stukken die reeds werden neergelegd, ook betreffende het onvermogen, en een onderzoek geleverd naar de vraag of de relatie met hun Nederlandse familieleden valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en aldus naar de vraag of zij materieel en financieel afhankelijk zijn van hun Nederlandse familieleden. Met de loutere bewering dat zij al reeds enkele jaren door hun gedoogd verblijf geen enkele bron van inkomsten hebben en het evident is dat de familieleden instaan voor hun zorg en bijstand, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft verwezen naar de negatief afgesloten procedures gezinshereniging met de familieleden en naar het feit dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van de familieleden niet werd aangetoond, dit des te meer daar in de bestreden beslissing eveneens wordt gemotiveerd, motief dat overigens door de verzoekende partijen niet wordt betwist, dat in de huidige aanvraag de verzoekende partijen hun familieleden niet vermelden en er geen stukken worden voorgelegd die op hen betrekking hebben.

Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op, daargelaten de vraag of de verzoekende partijen met hun betoog omtrent hun materiële en financiële afhankelijkheid van hun Nederlandse schoonzus en broer en op basis van de stukken in het administratief dossier alsnog een beschermingswaardig gezins- en familieleven met de familieleden aannemelijk maken, dat de verzoekende partijen geenszins de overige motieven van de eerste bestreden beslissing omtrent artikel 8 van het EVRM weerleggen of ontkrachten. Immers motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing verder dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat het enkel tot gevolg heeft dat zij tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden die de verzoekende partijen zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM alsook dat de verzoekende partijen nog verschillende naaste familieleden hebben in Armenië waarmee zij goede contacten onderhouden, dat zij niet aannemelijk maken dat er voor hen geen opvang is in Armenië en dat het de verzoekende partijen vrij staat om voor hun terugkeer beroep te doen op IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis, dat het IOM ook over een Reïntegratiefonds beschikt dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken, dat dit fonds ontworpen is om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. De verzoekende partijen tonen ter gelegenheid van hun verzoekschrift niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn noch dat een tijdelijke scheiding van hun schoonzus en broer in strijd zou zijn met artikel 8 van het EVRM.

2.10. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. De verzoekende partijen ontwikkelen in hun verzoekschrift eveneens een betoog over de afwezigheid van een Belgische diplomatieke post in Armenië. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft het feit dat er geen Belgische diplomatieke post bestaat in Armenië; dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De aanvraag dient immers ingediend te worden bij de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkenen tonen niet aan dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, nl. de Belgische ambassade te Moskou. Dit wordt bevestigd door de vaststelling dat betrokkenen reeds eerder een visum verkregen via de diplomatieke vertegenwoordiging van Litouwen te Sint-Petersburg. Betrokkenen blijken aldus perfect in staat te zijn om een visum aan te vragen en te verkrijgen via de diplomatieke vertegenwoordiging in Rusland. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

2.12. Waar de verzoekende partijen stellen dat het onstuitbaar vaststaat dat in het land van herkomst, Armenië, geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, zodat het bestaan van een ‘bijzondere’ omstandigheid dient aanvaard te worden, dat dit algemeen gekende informatie is en expliciet staat gepubliceerd op de website van de FOD Buitenlandse Zaken, dat de verwerende partij niet afdoende onderzocht heeft of in het land van herkomst, *in casu* Armenië, al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, dat er immers geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij erkent dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post bestaat. Daarnaast blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing ook waarom het objectieve gegeven dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië niet als buitengewone omstandigheid aanvaard wordt en aldus niet beschouwd wordt als een omstandigheid die het voor de verzoekende partijen zeer moeilijk of onmogelijk maakt een aanvraag in te dienen bij de ‘bevoegde’ Belgische diplomatieke of consulaire post. Zo wordt gemotiveerd dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Moskou, dat dit wordt bevestigd door de vaststelling dat zij reeds eerder een visum verkregen via de diplomatieke vertegenwoordiging van Litouwen te Sint-Petersburg, dat zij aldus perfect in staat blijken te zijn om een visum aan te vragen en te verkrijgen via de diplomatieke vertegenwoordiging in Rusland en dat dit element dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij verwijst naar het gegeven dat zij al reeds in 2015 een toeristenvisum hebben kunnen bekomen via de Litouwse ambassade en dat niets hen in de weg staat om zich nogmaals naar Rusland te begeven om aldaar onderhavige aanvraag in te stellen, dat zij een toeristenvisum hebben kunnen bekomen in Armenië en niet te Sint-Petersburg, Rusland, zoals ten onrechte wordt gesteld in de bestreden beslissing, dat er immers een Litouwse ambassade gevestigd is te Jerevan, Armenië, dat het bijzonder onlogisch lijkt dat zij zich naar de Litouwse ambassade te Rusland zouden hebben begeven om aldaar een toeristenvisum te bemachtigen als Armeense onderdanen, dat het toeristenvisum bovendien werd bekomen in 2015 en zij pas getrouwd waren en nog geen kinderen hadden, dat zij thans met hun inmiddels vier minderjarige kinderen eerst naar Armenië dienen te reizen om via daar naar Rusland te verkasten om de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te stellen, dat er tevens wordt opgemerkt dat de aanvraag en de toekenning van een toeristenvisum niet op gelijke voet kan worden geschakeld als een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat beide procedures aan andere wettelijke voorwaarden zijn verbonden en de behandelingstermijnen anders zijn. Daargelaten de vraag waar de verzoekende partijen hun toeristenvisum hebben aangevraagd, gaan zij voorbij aan de motieven van de eerste bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Moskou, een motief dat voldoende is om dit deel van de bestreden beslissing te schragen. Het kwam immers aan de verzoekende partijen toe om in hun aanvraag duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. In dit verband merkt de Raad op dat uit de aanvraag, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen onder meer als buitengewone omstandigheden aanvoerden dat *“in het land van herkomst - i.e. Armenië – geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.”* De verzoekende partijen laten aldus in hun

aanvraag na om concreet te duiden of en waarom het voor hen bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk zou zijn om in Rusland hun aanvraag om verblijfsmachtiging aan te vragen. Het motief dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Moskou, is, gelet op het voorgaande dan ook geenszins foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk.

In zoverre de verzoekende partijen nog stellen dat het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn, geen afbreuk doet aan het voorgaande, dat de verwerende partij elk dossier individueel en onzorgvuldig dient te behandelen en te motiveren, blijkt dat de verzoekende partijen het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing doch tonen zij niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. *In casu* blijkt dat de verwerende partij het dossier individueel en zorgvuldig heeft behandeld, doch tot de vaststelling kwam dat het feit dat er in Armenië geen Belgische diplomatieke post bestaat waartoe de verzoekende partijen hun aanvraag zouden kunnen richten en zich aldus dienen te richten tot de Belgische ambassade in Moskou, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt daar zij niet aantonen dat het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke post, namelijk de Belgische ambassade te Moskou.

Het betoog van de verzoekende partijen dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is om naar Armenië terug te keren en om via daar naar Rusland te verkasten om maandenlang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg, dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen, dat de verwerende partij dit element had moeten onderzoeken en zulks blijkbaar niet heeft gedaan, dat het ontberen van een Belgisch consulaat in Armenië een buitengewone omstandigheid kan impliceren, dat de verwerende partij dit gegeven niet nader heeft onderzocht in de eerste bestreden beslissing, is, gelet op het voorgaande, niet dienstig. Immers beperken de verzoekende partijen zich tot het herhalen van de elementen van hun aanvraag en tot het opnieuw verwoorden van hun kritiek zoals hoger reeds besproken. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekwam om duidelijk in hun aanvraag uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het buitenland om aldaar hun aanvraag in te dienen. Met voornoemd betoog doen de verzoekende partijen blijken dat ze het oneens zijn met de eerste bestreden beslissing doch weerleggen noch ontkrachten zij de motieven van de eerste bestreden beslissing zoals die hierboven reeds uiteen werden gezet.

2.13. De verzoekende partijen betogen verder dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, dat het sterk wordt aangeraden de nabijheid van militair installaties te mijden, dat de verwerende partij uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte is van dit objectief gegeven en diende na te gaan of de verzoekende partijen en hun kinderen eerst veilig naar Armenië konden vertrekken om vandaar zich naar Rusland te begeven om aldaar de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te stellen, dat niettegenstaande dat zij deze onveilige situatie niet hebben gehanteerd in hun verzoekschrift (lees: hun aanvraag) *ab initio*, deze vijandelijkheden op het ogenblik van de behandeling van de aanvraag gaande waren en aldus publiekelijk gekend waren, dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid.

2.14. Zoals de verzoekende partijen zelf stellen, werd de omstandigheid dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, dat het sterk wordt aangeraden de nabijheid van militair installaties te mijden niet aangevoerd in hun aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 24 september 2019. De Raad herhaalt dat het aan de verzoekende partijen toekomt om duidelijk uiteen te zetten waaruit de buitengewone omstandigheden bestaan die hen verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om aldaar hun aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen. Het is dan aan de gemachtigde om op afdoende wijze de redenen weer te geven waarom de ingeroepen beletsels niet

aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid. Aangezien het aan de aanvragers zelf toekomt om de buitengewone omstandigheden naar voor te brengen en te staven, kan de gemachtigde zich beperken tot het weergeven van de motieven als waarom de in de aanvraag aangegeven elementen niet in aanmerking kunnen worden genomen als een buitengewone omstandigheid die toelaat om af te zien van de regel dat de aanvraag in het buitenland moet worden ingediend. De gemachtigde moet niet zelf onderzoeken en dus ook niet motiveren over andere mogelijke beletsels, buiten de in de aanvraag gemelde elementen, die eventueel wel in aanmerking zouden kunnen worden genomen. De verwerende partij diende aldus geenszins bij het nemen van de eerste bestreden beslissing een onderzoek te wijden of te motiveren over de zware vijandelijkheden die plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten. Het gegeven dat het om een publiekelijk gekende omstandigheid gaat, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

Indien de verzoekende partijen menen dat voornoemde zware vijandigheden een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, staat het hen vrij een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen.

De Raad stelt ten overvloede nog vast dat de verzoekende partijen, door te stellen dat dat er momenteel zware vijandelijkheden plaatsvinden nabij de contactlijn rond Nagorno-Karabakh en de omringende districten, dat gezien de recente ontwikkelingen alle niet-essentiële reizen naar Armenië sterk worden afgeraden, dat het voor Belgen in Armenië ten stelligste wordt afgeraden zich voor niet-essentiële redenen te verplaatsen in de richting van de contactlijn en van de internationale grens tussen Azerbeidzjan en Armenië, geenszins aannemelijk maken dat zij niet tijdelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Immers blijkt uit hun betoog niet naar welke regio zij in Armenië dienen of wensen terug te keren zodat zij geenszins aannemelijk maken dat zij terugkeren naar een Armeens district dat door zware vijandelijkheden wordt getroffen. Evenmin tonen de verzoekende partijen aan dat het gegeven dat de Belgische overheid niet-essentiële reizen naar Armenië sterk afraadt het voor hen zeer moeilijk of onmogelijk maakt om terug te keren naar Armenië.

2.15. De verzoekende partijen menen voorts nog dat er al reeds werd gesteld dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid kan uitmaken in het kader van een humanitaire regularisatieaanvraag, dat zij inmiddels al langer dan vijf jaar gedooft in het Rijk verblijven, dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt verwezen naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en naar de gevoerde procedures gezinshereniging.

In de eerste bestreden beslissing wordt over het lang verblijf gemotiveerd als volgt:

“Uit het administratief van betrokkenen blijkt dat mijnheer op 15.05.2011 een eerste maal naar België kwam. Hij diende een asielaanvraag in evenals een aanvraag 9ter en een aanvraag 9bis. Deze werden allen negatief afgesloten. Betrokkene keerde terug naar Armenië waar hij op 04.09.2015 in het huwelijk trad met mevrouw. Op 11.10.2015 kwamen betrokkenen aan in de Schengenzone in het bezit van een geldig Litouws visum. Zij reisden door naar België waar zij op 31.12.2015 aankwamen. Betrokkenen dienden vier aanvragen gezinshereniging in op basis van hun Nederlandse schoonzus, mevrouw O.N. (...) (R.R. (...)), met name op 31.12.2015, op 18.07.2016, op 23.02.2017 en op 10.11.2017. Deze aanvragen werden allen negatief afgesloten, met name op 27.06.2016, op 16.01.2017, op 09.08.2017 en op 03.05.2018 en gingen telkens gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hun laatste bevel betekenden ze op 24.05.2018, sindsdien verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen waren dus gedurende een periode van ongeveer twee jaar met onderbrekingen in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van hun aanvragen gezinshereniging. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag gezinshereniging, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000), evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Bovendien ging elke weigeringsbeslissing van de dienst gezinshereniging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen kozen er echter telkens voor om dit bevel om het grondgebied te verlaten niet op te volgen en hun precair verblijf hier verder te zetten. Betrokkenen dienden tenslotte nog een aanvraag 9bis in op 08.07.2018 die negatief werd afgesloten op 21.01.2019.

(...)

De elementen van lang verblijf en integratie (...) dat zij al jarenlang legaal in België zouden verblijven, (...) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de elementen van lang verblijf, conform de rechtspraak van de Raad van State, niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. De Raad wijst erop dat in het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, met nr. 198.769 wordt geoordeeld dat de *"omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De verzoekende partijen tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State stelt de Raad dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partijen maken met hun betoog dat het feit dat de verwerende partij het onwettig verblijf gedooft een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, niet aannemelijk waarom *in casu* zou dienen geoordeeld te worden dat het lang verblijf hen verhindert de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Immers gaan zij er met het wijzen op een 'gedoogd' verblijf aan voorbij dat *in casu* er werd op gewezen, zoals ook blijkt uit wat volgt, dat de negatieve beslissingen inzake hun aanvragen gezinshereniging telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, het laatste bevel hen op 24 mei 2018 werd betekend en dat ze sindsdien illegaal in België verblijven, dat de verzoekende partijen dus gedurende een periode van ongeveer twee jaar met onderbrekingen in het bezit waren van een attest van immatriculatie in het kader van hun aanvragen gezinshereniging, dat ze dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag gezinshereniging, hen *ipso facto* geen recht op verblijf geeft, dat dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt.

De verzoekende partijen kunnen voorts niet worden gevolgd waar zij opmerken dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt verwezen naar eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en naar de gevoerde procedures gezinshereniging. Immers blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing onder meer dat de verzoekende partijen vier aanvragen gezinshereniging indienden op basis van hun Nederlandse schoonzus, met name op 31 december 2015, op 18 juli 2016, op 23 februari 2017 en op 10 november 2017, dat deze aanvragen allen negatief werden afgesloten, met name op 27 juni 2016, op 16 januari 2017, op 9 augustus 2017 en op 3 mei 2018 en telkens gepaard gingen met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het laatste bevel hen op 24 mei 2018 werd betekend en dat ze sindsdien illegaal in België verblijven, dat de verzoekende partijen dus gedurende een periode van ongeveer twee jaar met onderbrekingen in het bezit waren van een attest van immatriculatie in het kader van hun aanvragen gezinshereniging, dat ze dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag tot gezinshereniging in behandeling is en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten, dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag gezinshereniging, hen *ipso facto* geen recht op verblijf geeft, dat dit evenmin een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt, dat bovendien elke weigeringsbeslissing van de verwerende partij gepaard ging met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partijen er echter telkens voor kozen om dit bevel om het grondgebied te verlaten niet op te volgen en hun precair verblijf hier verder te zetten. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn.

2.16. De verzoekende partijen betogen verder dat zij in het verzoekschrift (lees: de aanvraag) *ab initio* hebben aangehaald dat de kinderen alhier geboren zijn en alhier naar de kleuterklas gaan. De verwerende partij motiveerde hierover in de eerste bestreden beslissing als volgt:

"Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen in België zijn geboren. Echter, het loutere feit in België geboren te zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen hier naar school zouden gaan en dat een terugkeer een verlies van een schooljaar zou betekenen. Echter, ter staving hiervan leggen betrokkene één inschrijvingsbewijs voor waaruit blijkt dat hun dochter A. (...) vanaf 02.03.2020 op school verwacht wordt. Verder worden geen stukken voorgelegd met betrekking tot haar scholing of de scholing van haar oudere broer. We stellen dus vast dat slechts één kind is ingeschreven in het kleuteronderwijs en dit pas sinds 02.03.2020. Verder merken we op dat de kinderen de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt hebben en dat er dus geen sprake is van enige schending van het recht op onderwijs noch van een verlies van een schooljaar. Hun oudste kind is momenteel vier jaar en ze leggen geen bewijzen voor dat hij al naar de kleuterschool gaat. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun kinderen geen Armeens zouden praten, dat zij hier verankerd zouden zijn door hun scholing en zich thuis zouden voelen in Vlaanderen. Een terugkeer naar hun land van herkomst zou nefaste effecten sorteren op hun sociale en psychologische ontwikkeling. Verzoekers maken echter niet aannemelijk dat hun kinderen geen enkele band met Armenië hebben, noch dat ze een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten. Hoewel de kinderen niet in Armenië zijn geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Armenië. Verzoekers hebben immers de Armeense nationaliteit en zijn in Armenië geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Armeense taal en cultuur hebben bijgebracht, zeker gelet op het feit dat verzoekers nooit een verblijfsrecht van onbepaalde duur hebben gehad in België en ze dus moeten beseft hebben dat hun verblijf en dat van hun kinderen in België slechts voorlopig was. Dit wordt verder ondersteund door de vaststelling dat enkel mijnheer één bewijs voorlegt van lessen Nederlands en dit enkel voor het allerlaagste niveau (breakthrough 1). Mevrouw legt geen enkel bewijs voor dat zij Nederlandse lessen volgde. Betrokkenen maken het dan ook absoluut niet aannemelijk dat zij het Nederlands in die mate zouden beheersen dat zij in staat zouden zijn hun kinderen in deze taal op te voeden. Dit wordt bevestigd door hun verklaringen afgelegd op 21.02.2019 aan een medewerker van onze dienst SEFOR waarin zij verklaarden dat er thuis Armeens gesproken wordt. Betrokkenen hadden bovendien nood aan een tolk om dit gesprek te voeren. Verder merken we op dat hun kinderen nog niet of bijna niet naar school gegaan zijn (enkel voor A. (...) wordt een bewijs van scholing voorgelegd en dit pas sinds 02.03.2020). We mogen dus aannemen dat de moedertaal van hun kinderen het Armeens is, niettegenstaande het mogelijk is dat de kinderen daarnaast ook Nederlands leren. De bewering dat de kinderen bijna geen Armeens zouden praten, is dan ook niet geloofwaardig. Wat betreft de bewering dat een terugkeer een nefaste invloed zou hebben op hun sociale en psychologische ontwikkeling, dit is een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Het is aan betrokkenen om hun beweringen te staven met minstens een begin van bewijs. Gezien de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen, gezien het feit dat de ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn op deze jonge leeftijd, gezien het feit dat enkel hun dochter al naar de kleuterschool is gegaan en dit slechts voor een zeer korte periode en dat er geen enkel bewijs wordt voorgelegd van activiteiten buiten de gezinscel, mag aangenomen worden dat de kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken aan de taal en (latere) scholing in het land van herkomst zonder enige nadelige gevolgen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De verzoekende partij stellen vooreerst dat de kinderen niet in staat zijn het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van dat land, maar weerleggen noch ontkrachten hiermee de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de kinderen een zodanige taal- en culturele achterstand hebben dat ze in Armenië hun leerplicht niet zouden kunnen opstarten, en ook dat gezien de nog zeer jonge leeftijd van de kinderen, gezien het feit dat de ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn op deze jonge leeftijd, gezien het feit dat enkel hun dochter al naar de kleuterschool is gegaan en dit slechts voor een zeer korte periode en dat er geen enkel bewijs wordt voorgelegd van activiteiten buiten de gezinscel, mag worden aangenomen dat de kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken aan de taal en (latere) scholing in het land van herkomst zonder enige nadelige gevolgen, dat dit element dan ook niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Nu uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de kinderen van de verzoekende partijen nog niet leerplichtig zijn en de verzoekende partijen slechts hebben aangetoond dat (enkel) hun dochter al naar de kleuterschool is gegaan en dit slechts voor een zeer korte periode, maken zij geenszins aannemelijk dat de kinderen niet in staat zijn het onderwijssysteem te volgen zonder kennis van het schrift van het land van herkomst. Immers kan redelijkerwijze aangenomen worden dat de kinderen het Armeens schrift op school zullen leren van zodra ze leerplichtig zijn. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat de kinderen, die thans nog kleuters zijn, nu reeds het Armeens schrift dienen te kennen om in staat te zijn het onderwijssysteem in hun land van herkomst te volgen.

Waar de verzoekende partijen stellen dat hun minderjarige kinderen alhier voltijds naar de kleuterschool gaan, kunnen zij niet worden gevolgd. Uit de motieven van de thans bestreden beslissing blijkt immers dat zij ter staving één inschrijvingsbewijs voorleggen waaruit blijkt dat hun dochter A. vanaf 2 maart 2020 op school verwacht wordt, dat verder geen stukken worden voorgelegd met betrekking tot haar scholing of de scholing van haar oudere broer, dat de gemachtigde dus vaststelt dat slechts één kind is ingeschreven in het kleuteronderwijs en dit pas sinds 2 maart 2020, dat het oudste kind momenteel vier jaar is en de verzoekende partijen geen bewijzen voorleggen dat hij al naar de kleuterschool gaat. Met hun betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. In de mate dat hun kinderen beide voltijds naar de kleuterschool gaan, kwam het aan de verzoekende partijen toe om dit aannemelijk te maken.

In de mate dat de verzoekende partijen stellen dat het weigeren van het verblijfsrecht enkel mag als het belang van het kind daardoor niet wordt geschaad, dat de minderjarige kinderen alhier naar de kleuterschool gaan, dat het feit dat zij thuis nog Armeens spreken en vrij jong zijn hier geen afbreuk aan doet, dat dat voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en een nauwgezette afweging vraagt, wat *in casu* absoluut dient te gebeuren in het belang van de minderjarige kinderen, tonen zij geenszins aan dat de motieven van de eerste bestreden beslissing foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met het hoger belang van het kind zijn. In de bestreden beslissing wordt na een beoordeling van de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen concluderend gewezen op de zeer jonge leeftijd van de kinderen, op het feit dat hun ouders de belangrijkste zorgfiguren zijn op deze leeftijd, op het feit dat enkel hun dochter al naar de kleuterschool is gegaan en dit slechts voor een zeer korte periode, op het gegeven dat er geen enkel bewijs wordt voorgelegd van activiteiten buiten de gezinscel, waarbij de verwerende partij besluit dat aangenomen mag worden dat de kinderen nog over voldoende aanpassingsvermogen beschikken aan de taal en (latere) scholing in het land van herkomst zonder enige nadelige gevolgen. Aldus werd rekening gehouden met het belang van het kind en werd voor de individuele situatie van de kinderen van de verzoekende partijen een nauwgezet onderzoek en een nauwgezette afweging gemaakt. De verzoekende partijen maken met hun betoog het tegendeel niet aannemelijk noch tonen zij aan dat de belangen van de kinderen door de thans bestreden beslissingen worden geschaad.

2.17. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing *“niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.”* Evenmin tonen zij aan dat de verwerende partij ten onrechte de procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk heeft verklaard of dat de *“verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en (...) onvoldoende rekening heeft gehouden met [de] (...) concrete situatie van verzoekster en haar gezin.”*

2.18. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. De verzoekende partijen maken ook een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

De beschouwingen van de verzoekende partijen laten voorts evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.19. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De verzoekende partijen tonen niet aan met welke, aan de verwerende partij kenbaar gemaakte, elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden.

De verzoekende partijen lijken verder een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht te willen aanvoeren, aangezien zij lijken voor te houden dat hen niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hen niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die hun voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken.

De Raad benadrukt dat de verzoekende partijen de kans hadden om de vereiste toelichtingen te verstrekken in hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden en dat zij deze aanvraag met alle nodige stukken konden onderbouwen. De verzoekende partijen houden derhalve ten onrechte voor dat zij niet de kans hadden om hun standpunt te verduidelijken.

De verzoekende partijen maken bijgevolg niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel of de hoorplicht, op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, zou geschonden zijn.

2.20. Tot slot stellen de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede en derde bestreden beslissing dat, niettegenstaande het feit dat artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid betreft, de verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door hun ingestelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij door een dergelijke handelwijze erkent dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten, dat bijgevolg deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen dienen te worden wegens afdoende samenhang, gelet op de hiervoor geschetste elementen.

Nu uit het voorgaande geenszins blijkt dat de verzoekende partijen een gegrond middel tegen de eerste bestreden beslissing hebben aangevoerd, maken de verzoekende partijen evenmin aannemelijk dat de tweede en derde bestreden beslissing vernietigd dienen te worden.

In de mate dat de verzoekende partijen nog stellen dat zij bij de opvolging van de bestreden bevelen geraakt worden in de opgebouwde ontplooiing, sociale verankering en gezinscel in België, de schoolgang van de kinderen en onstuitbaar geconfronteerd zullen worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en dat zij derhalve op grond hiervan de nietigverklaring vorderen van de bevelen, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken op welke grond de verwerende partij gehouden was om met voornoemde elementen rekening te houden bij het nemen van de thans bestreden bevelen zodat dit betoog geenszins kan leiden tot de nietigverklaring van de thans bestreden bevelen. Bovendien beperken de verzoekende partijen zich tot een dermate vaag betoog zonder de door hen aangehaalde elementen *in concreto* toe te lichten, laat staan te verduidelijken op welke wijze deze elementen hen verhinderen om het grondgebied te verlaten. Geheel ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de elementen van integratie, het gezinsleven, het schoollopen van de kinderen in België en de door de verzoekende partijen opgeworpen negatieve consequenties bij terugkeer in het kader van de eerste bestreden beslissing werden afgewogen ten aanzien van een terugkeer naar het land van herkomst. Uit de bespreking van de grieven ten aanzien van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de afweging in de eerste bestreden beslissing, met name dat er geen omstandigheden aangetoond worden die zich verzetten tegen een terugkeer, foutief of kennelijk onredelijk is, zodat zij ook geenszins aannemelijk maken dat deze elementen het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten in de weg zouden staan.

2.21. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER